

ALS PARES

Per A.E.N.

Les persones que gaudim de la condició de ser pares i mares, estem anguiats, perquè, sovint, ens sentim fracassats en la nostra comesa.

No mai hem tingut l'oportunitat d'aprendre l'art de poder desenvolupar el treball més important de la nostra vida; formar el caràcter de les persones.

Ací van unes pautes de comportament que ens orientaran, si volem autoavaluar-nos.

- Si la vostra filla somriu al matí quan us diu bon dia.

- Si el vostre fill us fa un

petó al vespre quan us diu bona nit.

- Si a la vostra filla li agraden els estudis que fa.

- Si el vostre fill fa els estudis que li agraden.

- Si la vostra filla s'endredça l'habitació un cop la setmana.

- Si el vostre fill s'enllustra les sabates un cop la setmana.

- Si la vostra filla us ofereix un calmant quan tenim migranya.

- Si el vostre fill us demana com va la feina quan sembleu capficats.

- Si la vostra filla comença a orga-

nitzar les vacances d'estiu des de la primavera.

- Si el vostre fill, per Pasqua, busca feina de cara a l'estiu.

- Si la vostra filla envia una postal a la seua àvia quan surt de viatge.

- Si el vostre fill us compra un obsequi imprevist pel vostre aniversari.

- Si la vostra filla fa un pressupost i s'hi ajusta.

- Si el vostre fill us avisa quan no ve a sopar.

- Si la vostra filla apaga el llum sempre que surt d'una habitació.

- Si el vostre fill tanca la

porta amb clau quan se'n va.

- Si trobeu que la vostra filla és més espavilada que vosaltres a la seua edat.

- Si veieu que el vostre fill fa més cara de felicitat que vosaltres als seus anys.

... no cal que vos angieu, esteu tranquils i podeu refermar-vos en la convicció de ser uns pares satisfets.

Com que no tots els pares i mares tenen la mateixa ciència o la mateixa sort que vosaltres,

FELICITATS!

Iugoslàvia versus Espanya

Per V.T.R.

De les moltes notícies tristes que cada dia apareixen per la TV n'hi ha una que dia a dia em posa la pell de gallina. Aquesta no és altra que la tortura diària i sistemàtica que pateix la ciutat de Sarajevo i tota Bòsnia-Herzegovina.

Potser, el fet d'haver estat allà fa tres estius em fagi més sensible al drama d'aquella gent o potser és que senzillament em costa creure que algú pugui arribar a odiar tant a una altra persona com per martiritzar-la cruelment fins a la mort.

Molta gent ha estat assassinada fent cua a una botiga, víctima d'un obús.

Però moltíssima més ha estat executada i torturada mitjançant sistemes medievals. A més a més molts d'ells fins uns dies abans eren veïns o companys de feina.

Davant tanta barbàrie algunes vegades m'he demanat si hi ha alguna possibilitat que a Espanya passi un fet semblant.

Com reaccionariem si algunes de les nacionalitats espanyoles es declaressin independents seguint l'exemple d'Eslovènia o Croàcia?

A priori podem pensar que en l'hipotètic cas que s'independitzessin algunes nacionalitats tot aniria

d'una altra manera de com va a la ex-Iugoslàvia. És lògic pensar que ací no hi haurien neteges racials. Però podem estar segurs d'això?

Davant d'un Euskadi independent i dominat per Herri Batasuna podrien restar del tot tranquils els no bascos que allà viuen?

A Andalusia, viurien molt tranquils els gitanos (i recordem fets passats)? Fins i tot no cal anar tan lluny: fa set o vuit anys es podia anar per València amb un cotxe amb matrícula de Barcelona? I encara més prop: no recordeu alguna pintada i fins i tot agressió anticatalanista

a la Font de Company ací Les Coves?

Estic d'acord que tot això són uns fets que no han passat a majors o que són pura hipòtesi. A més, possiblement el record de la guerra civil ajudaria a tranquilitzar els ànims arribat un punt crític.

Malgrat tot, si algun dia arriben les independències, caldrà tractar el tema amb molt de tacte i explicar molt bé a la gent el que això vol dir.

Ara per ara celebrem i gaudim d'aquesta bona convivència amb el veí del costat sigui castellà, gallec o de Sant Mateu.